

15 AUGUSTUS 2010 – TENHEMELOPNEMING VAN MARIA

EERSTE LEZING

APOKALYPS 11, 19a; 12, 1.3-6a.10ab

Toen ging de tempel van God in de hemel open, en er verscheen een groot teken aan de hemel: een Vrouw, bekleed met de zon, de maan onder haar voeten en op haar hoofd een kroon van twaalf sterren. Zij was zwanger en kreet in haar weeën en barenstroom.

Toen verscheen aan de hemel een ander teken: een grote, vuurrode Draak. Hij had zeven koppen en tien horens en op elke kop een diadeem.

En zijn staart vaagde een derde deel van de sterren des hemels weg en wierp ze op de aarde. En de Draak stond voor de Vrouw die zou baren, om zodra zij gebarde had, haar kind te verslinden. En zij baarde een kind, een zoon, die alle volken zal weiden met een ijzeren staf. En haar kind werd ijlings weggevoerd naar God en zijn troon. En de vrouw vluchtte naar de woestijn, waar zij een plaats heeft door God bereid. En ik hoorde een stem in de hemel roepen: „Nu is gekomen het heil en de macht en het koningschap van onze God en de heerschappij van zijn Gezalfde.”

TWEDE LEZING

EERSTE BRIEF AAN DE KORINTIERS

15, 20-27a

Broeders en zusters,

Christus is opgewekt uit de doden als eersteling van hen die ontslapen zijn. Want omdat door een mens de dood is gekomen komt door een mens ook de opstanding der doden. Zoals allen sterven in Adam, zo zullen ook allen in Christus herleven. Maar ieder in zijn eigen rangorde: Als eerste en voornaamste Christus. Vervolgens, bij zijn komst zij die Christus toebehoren; daarna komt het einde, wanneer Hij het koningschap aan God de Vader zal overdragen na alle heerschappijen en alle machten en krachten te hebben onttroond. Want het is vastgesteld dat Hij het koningschap zal uitoefenen, tot Hij al zijn vijanden onder zijn voeten heeft gelegd. En de laatste vijand die vernietigd wordt, is de dood. Immers, alles heeft Hij aan zijn macht onderworpen.

EVANGELIE

LUCAS 1, 39-56

In die dagen reisde Maria met spoed naar het bergland, naar een stad in Juda. Zij ging het huis van Zacharias binnen en groette Elisabet.

Zodra Elisabet de groet van Maria hoorde, sprong het kind op in haar schoot. Elisabet werd vervuld met de heilige Geest en riep met luide stem: „Gij zijt gezegend onder de vrouwen en gezegend is de vrucht van uw schoot. Waaraan heb ik het te danken dat de moeder van mijn Heer naar mij toekomt? Zie, zodra de klank van uw groet mijn oor bereikte, sprong het kind van vreugde op in mijn schoot. Zalig zij die geloofd heeft dat tot vervulling zal komen Wat haar vanwege de Heer gezegd is.”

En Maria sprak: „Mijn hart prijst hoog de Heer. Van vreugde juicht mijn geest om God, mijn redder: daar Hij welwillend neerzag op de kleinheid zijner dienstmaagd. En zie, van heden af prijst elk geslacht mij zalig, omdat Hij die machtig is aan mij zijn wonderwerken deed, en heilig is zijn Naam. Barmhartig is Hij, van geslacht tot geslacht voor hen die Hem vrezen. Hij toont de kracht van zijn arm; slaat trotsen van hart uiteen. Heersers ontnemen Hij hun troon, maar Hij verheft de geringen.”

„Die hongerenden overlaadt Hij met gaven, en rijken zendt Hij heen met lege handen. Zijn dienaar Israël heeft Hij zich aangetrokken, gedachtig zijn armhartigheid voor eeuwig jegens Abraham en zijn geslacht, gelijk Hij had gezegd tot onze Vadersen.”

Nadat Maria ongeveer drie maanden bij Elisabet gebleven was keerde zij naar huis terug.

Schriftlezingen © Katholieke Bijbelstichting
's Hertogenbosch, www.bijbel.net

COMMENTAAR BIJ DE ZONDAGSLEZINGEN

— Kris DEPOORTERE —

He Will Overcome

HET IS MIDZOMER. OP DE VELDEN liggen grote rollen stro. Halfvoorst. Het feest van de Tenhemelopneming van Maria. In het evangelie lezen we de scène, die zo vaak geschilderd werd: twee zwangere vrouwen in duet, Maria en haar tante Elisabet. Ik kan me niet van de indruk ontdoen dat ze zingen. En het is geen slaapliedje: „Slaap kindje zoet, dodo, slaap.” Het is een strijdlid. Sterker dan het lied van Martin Luther King, die opkwam voor de rechten van de Afro-Amerikanen in de Verenigde Staten: *We shall overcome. Yes, we shall overcome one day.* Ooit komt de dag van de overwinning, de dag van vrede en rechtvaardigheid.

De twee vrouwen zingen. Hoe God een omgekeerde wereld aan het bouwen is, hoe verdrukten bevrijd worden, hoe armen welstellend en machtigen krachteloos worden. Elisabet komt uit een roemrucht geslacht. Haar man werkt in de tempel. Maria is een dorpsmeisje en haar man is timmerman. Maar het grote wordt klein en het kleine groot. De grote Elisabet begroet de kleine Maria: „Jij bent de meest gezegende van alle vrouwen. Wie ben ik dat de Moeder van de Heer naar mij komt?”

En de kleine Maria zingt: „Ik ben zo blij en gelukkig dat er een God is die naar de kleintjes omziet.” Niet om ze te sussen met „na dit leven wordt het beter”. Neen, Gods arm is tegelijk teder en krachtig. Hij heeft strelende vingers, maar ook een gebalde vuist tegen de zogenaamde groten die anderen eronder houden.

Mannen met het hoofd omhoog struikelen. Wie gebukt en gebogen loopt, trekt Hij recht. Mensen die lijden, zijn z'n lievelingen. Mensen die anderen doen lijden, stoot Hij omver. Er komt een tijd dat de tedere Kracht overwint. Er zal dan geen honger meer zijn, geen angst, geen verdriet, geen eenzaamheid. Zo is onze God en zo zal Hij altijd zijn. Niet wij, maar *He will overcome. Yes, He will overcome one day.*

Er zijn voor Maria nog twee andere Bijbelse vrouwen van haar genre bekend en ook zij zingen geen wiegeliedjes, maar protestsongs. De oudste is Miriam, de zuster van Mozes. Na de doortocht door de Rode Zee neemt ze haar tamboerijn en zingt een refrein: „Zing voor de heer, zijn macht en majesteit zijn groot! Paarden en ruiters wierp Hij in zee.” En heel het volk zingt mee over God die slaven bevrijdt. (Exodus 15, 20)

Honderden jaren later is er Hanna. Ze is de eerste vrouw van Elkana, maar ze raakt niet zwanger. Zoals toen de gewoonte was, nam haar man een tweede vrouw, Peninna, die wel kinderen krijgt. Maar Peninna treitert Hanna dag en nacht en lacht haar uit, omdat ze onvruchtbaar is. Ten slotte krijgt Hanna wel een kind. Het zal uitgroeien tot de Profeet Samuël. En dan zingt Hanna een loflied. Geen spotlied uit wraak op Peninna, maar een danklied tot God, die kleine mensen groot maakt: „Nu juicht mijn hart dankzij de heer, fier heft mijn hoofd zich op, want dankzij zijn hulp, beleef ik vreugde. De Heer verheft uit het stof wie berooid is, uit het vuil tilt Hij op wie alles ontbeert. Hij houdt een ereplaats voor hen vrij” (1 Samuel 2).

Zingende vrouwen met protestsongs van groot geloof. Dit is het feest van vandaag. Deze dag, halfvoorst, maakt alle dingen die wij vaak zo belangrijk vinden, relatief: de volle pot van Euro Millions, een steile carrière, een Rolex-horloge, een Land Rover met zestien versnellingen, superintelligente kinderen, beveks en obligaties. Dit alles biedt geen enkele garantie, ze zijn van nul en generlei waarde, als er de liefde niet is, zal Paulus later verder zingen.

Het kostbaarste wat er is, zegt de Franse dichter Charles Péguy, is een klein kindje dat zijn avondgebedje zegt en van moeheid de woorden van het onzevader en het weesgegroet verwacht en alles door elkaar haspelt en indommelt. (Le mystère des saints innocents. Oeuvre poétique complète, Pléiade). Dat kleine kind van Péguy heeft de juiste toon van zijn grote voorouders: „Gezegend zijt Gij, Maria, die met kleine mensen grote dingen doet.”

Zo'n strijdlid als dat van Maria, wordt dan toch een slaaplied, of beter: een vertrouwenslied. Ik wens jullie allen dat jullie vanavond zo mogen gaan slapen, kleine mensen met groot vertrouwen. Wij allen, kleine kinderen, 'bubbeltjes' van Maria. Niet *We shall overcome*, maar *He will overcome*, ook al heeft Hij daarvoor Maria's, Elisabet's, Miriam's en Hanna's nodig.